

ANA TOD
**BESKRAJNA
SVETLOST
PRAŠINE**

Prevela sa engleskog:
Ksenija Prodanović

**Čarobna
knjiga**

PORUKA AUTORA

Hej, vi, hvala vam što ste izabrali ovaj roman i dali mu priliku. Hvala vam što podržavate pripovedače i što mi pomažete da stvaram i delim svoje priče sa svetom. U ovim haotičnim vremenima često se okrećemo muzici, romanima, filmovima i to što znam da su moje knjige deo toga znači mi beskrajno mnogo. Ova priča i ove teme su mi lično važne i nadam se da to osećate dok okrećete stranice.

Prvobitno sam napisala jednu verziju ovog romana pre nekoliko godina, baš kada i *Najmračniji mesec* i tokom pandemije sam ih ponovo iščitala i odlučila da ih preradim i ponovo uđem u priču. Želim da ti – čitaoče – i ja budemo srećni sa knjigama koje puštam u svet. Zato sam se uhvatila dugog procesa ponovnog pisanja i objavljivanja i hvala vam još jednom što ste mi dozvolili da to uradim i što podržavate moje lude ideje. :P

Bez obzira da li se prvi put susrećete sa mojim delima ili me čitate godinama, zaista cenim što ulažete vaše vreme i novac u ovaj serijal i autore širom sveta. U mračnim vremenima okrećemo se umetnosti, a to što sam deo tog sveta mi znači sve. Ne mogu dovoljno da vam zahvalim i zaista se nadam da ćete uživati u ovoj knjizi.

Čitaocē koji držiš ovu knjigu u rukama, želim ti da uvek nađeš utehu u ovim stranicama ljubavi i priča. Želim ti da se osećaš malo manje usamljeno i manje neshvaćeno. Svi zaslužujemo svoju ljubavnu priču, ali ne zaboravi da si ti tvoja najveća ljubav.

PLEJLISTA

First Time, Hozier

logical, Olivia Rodrigo

Amsterdam, *Wild Rivers*

Hate You, Jungkook

The Worst of You, Noah Cyrus and PJ Harding

Streetlights, C. James

To Someone from a Warm Climate, Hozier

Stalker, *10 cm*

If It's the Beaches, *The Avett Brothers*

In the Kitchen, Renée Rapp

You're Losing Me, Taylor Swift

Yes or No, Jungkook

Ready for Love, India Arie

Before You, Benson Boone

From the Start (acoustic), Matt Schuster

tolerate it, Taylor Swift

Solo, Myles Smith

Let Me Hurt (acoustic), Emily Rowed

Feels Like, Gracie Abrams

run for the hills, Tate McRae

Meet Me in Amsterdam, RINI

Shattered, *O.A.R*

Walked Through Hell, Anson Seabra

EPIGRAF

우린 빛나고 있네
각자의 방 각자의 별에서
어떤 빛은 야망
어떤 빛은 방황
사람들의 불빛들
모두 소중한 하나
어두운 밤 (외로워마)
별처럼다 (우린 빛나)
사라지지마

Prevod:

Sijamo, u svakoj svojoj prostoriji, na svakoj svojoj planeti
Jedno svetlo je ambicija
Neka svetla su litalice
Svetlost ljudi
je dragocena
Ove mračne noći ne budi usamljen
Poput zvezda mi sijamo
Nemoj nestati

„Mikrokosmos” *BTS*

PROLOG

Karina

Tog četvrtka uveče, na moj rođendan, sedela sam na kauču i na mobilnom gledala fotografiju Kejla kako spava u mom krevetu. Otišla sam na Tviter i prvo što sam videla bio je kolaž fotografija poznatih ličnosti sa crvenog tepiha neke filmske premijere. Okrenula sam telefon ka Elodi kako bih joj pokazala mladu glumicu koja je igrala u jednoj od njenih omiljenih Netflixovih serija, a ona je začkiljila kako bi je videla sa drugog kraja kauča.

„Tako je zgodna. Koliko košta da izgledaš tako?“, uzdahnula sam pomno proučavajući njenu čistu kožu i svilenkastu kosu.

„Tvoja koža je predivna.“ Elodi mi se približila i opet pogledala u telefon. „A haljina joj je ogavna.“ Zakikotala se, a onda pogledala u svoju odeću. Crni najki šorts koji je sasvim sigurno bio moj jer više ne može da stane u svoju odeću i široka majica za koju bih mogla da se zakunem da je Ostinova, sa flekom od kečapa ili čilija. Stavila sam masku za kosu od tri dolara, a obe smo imale maske za lice. Elodi je njena klizila sa nosa i nešto do seruma joj je curilo niz vrat.

Ja sam bila u pidžami – u staroj majici iz vremena kada je moj brat igrao fudbal i pamučnom šortsu, neobrijanih nogu. Obrisala sam prljav ekran krajem majice.

„Pogledaj nas dve glamurozne kako kritikujemo najlepše ljude na svetu.“ Zakolutala sam očima i ponovo zumirala kožu glumice. Mislim, ozbiljno, nisam mogla da vidim nijednu poru na njenom savršeno našminkanom licu.

„Pričaj u svoje ime.“ Elodi mi se isplazila i zamahala rukom iznad svoje neuredne plave kose. „Kada se ova beba rodi, cure su ugasile. Čak i Kardašijanke.“ Odmahnula je šakom, smejući se.

Umela je da učini da se osećam posebno, kao normalna devojka sa pravom prijateljicom.

„Čujem vas u kuhinji”, rekao je Ostin dok je ulazio u sobu sa činijom pahuljica. „Vas dve ste prelepe, ne budite smešne.”

Seo je na pod pored kauča i ispred Elodi, koja je merkala njegovu činiju.

„Hoćeš?”, ponudio ju je. Klimnula je glavom, a on je zahvatio kašikom iz činije – keks i mleko sa šećerom, kako nam je mama pravila. Ostin je hranio Elodi, i da njih dvoje nisu moj brat i najbolja prijateljica, osećala bih se kao višak.

„Da imam novca, bila bih lepša”, rekla je Elodi krckajući žitarice. „Sad imaju lasere za sve. A na Amazonu se prodaju ove stvarčice od kojih pore i strije nestaju.” Podigla je majicu i pokazala tanke, ljubičaste linije na bledej koži.

„Tebi to ne treba. Meni treba. Uz to, pore se ne smanjuju. Zar nisi to naučila na obuci?”, zadirkivala sam je.

„Zašto su ribe ovakve?”, zakukao je Ostin i uključio telefon. „Vas dve ste skroz čudne”, rekao je kuckajući po ekranu.

Otvorila sam pretragu na Instagramu.

„Pa, zato što žene na internetu izgledaju ovako.” Pokazala sam mu najnoviju fotografiju popularne Instagram manekenke u bikiniju, kako raskošno živi život u hirurški savršeno sređenom telu. Pratila sam je samo da bih mogla da se poredim sa njom: Dok je ona bila na Baliju, na planini u maleckom kupaćem, ja sam sedela na kauču sa prstima masnim od sira i nadala se da će mi Kejl poslati poruku kao što je obećao. Danas se nismo se čuli, iako mi je poslao poruku kada je završio sa profesionalnom orijentacijom posle otpuštanja iz vojske, koja je trajala do sedam. Dakle pre sat vremena.

„Niko tako ne izgleda u stvarnom životu.” Ostin mi je oteo telefon iz ruke i bacio ga na jastuk na podu. „Veruj mi, upoznao sam devojke onlajn, a kad bih ih sreo uživo...” Elodi je s gađenjem pogledala Ostina, koji je stao usred rečenice. „Samo kažem, nemojte da se poredite sa fotošopiranim fotkama.”

„Ne razumeš jer nisi pod pritiskom kao mi”, objasnila sam mu skinuvši sada suvu masku sa lica i bacila je na sto. Elodi je uradila isto, ali je svoju smotala u lopticu i obe stavila u svoju sada praznu činiju sa grickalicama.

Bilo je nerearno koliko sam kritikovala svoje telo, um, emocije, a istovremeno sam odmah skakala da branim Elodi kada bi ona radila isto. Znala sam da je nedostižni standard lepote toksičan, ali nisam mogla da se obuzdam. Toliko ljudi je platilo mnogo novca da bi mi od detinjstva ispirali mozak preko medija i marketinga, i moje opsesije više nisu mogle da se kontrolišu.

„Pa, Martinu se dopadaš, sa sve prstima masnim od sira”, brat mi se nasmejao. Pokazala sam mu mastan srednji prst.

„Mi o vuku”, rekao je i pogledao u stranu, ka ulaznim vratima.

Skočila sam sa kauča. „Kejle! Stigao si.”

Nisam se ni potrudila da sakrijem oduševljenje dok sam brisala prste o šorts. Da mi nije toliko nedostajao, bilo bi me sramota od skorene maske na kosi ili što je možda čuo moj razgovor sa bratom i Elodi.

„Zvonio sam”, slegnuo je ramenima. „Izgleda da ti zvono ne radi.”

Uzdahnula sam. Naravno da ne radi.

„Dodaću i to na listu”, rekla sam mu. Zatvorio je vrata i počeo da se izuva.

„Kako je bilo?”, pitao ga je moj brat.

Kejl se fokusirao na Ostina i to mi je dalo vremena da ga proučim a da me niko ne vidi. Nosio je uniformu, bio je sveže izbrijan, definisane vilice i intenzivnih tamnih očiju. Gledala sam ga dok je klečao i raspertlavao teške čizme.

„Okej. Potrajalo je jer me je neki tupadžija iznova i iznova pitao ista pitanja.”

„I? Kakva je presuda? Dobre vesti, loše vesti, nema vesti?” Ostin ga je pritiskao za informacije.

„Daj! Reci nam!”, Elodi je molila.

Izgleda da su oboje znali za njegov sastanak. Kada mi ga je pomenuo, nije delovalo bitno. Osetila sam ubod ljubomore.

„Pa...”, počeo je i pogledao direktno u mene. „Puštaju me iz vojske. Iz medicinskih razloga.”

„To, jebote!” Ostin je ostavio činiju na sto i podigao se na kolena. Navijao je kao da gleda fudbal.

„Manje-više je sve rešeno, samo moram da prođem neke časove reintegracije i da završim fizikalnu. Ali me puštaju. Ne mogu da verujem.” Prešao je šakom preko brade, napola sakrivši osmeh.

Odjednom sam poželela da sam sama sa Kejlom. Izgledao je tako mlado i oduševljeno slobodom koja mu je bila nadohvat ruke. Njegov optimizam je bio toliko zarazan da sam čak i ja morala da stisnem usne da se ne bih nacerila. Taman sam zaustila nešto da kažem kada je Ostin ustao da zagrlji Kejla, prekinuvši naš kontakt očima. Snažno je potapšao Kejla po leđima, a ja sam obrisala oči, sebično poželevši da Elodi i moj brat nisu tu.

„Tek tako? Bez ikakvih uslova?”, Ostin je pitao kada se razdvojio od Kejla.

Ostinov bratski odnos sa Kejlom svaki put me je iznenađivao. Nikada ga nisam videla takvog sa bilo kim od njegovih prijatelja i poznanika. Imala sam utisak da još neko brine o Ostinu i to me je umirivalo.

Sa druge strane, bilo mi je krivo jer sam znala da će se najverovatnije razići i izgubiti kontakt kada Ostin ode na obuku. Nisam želela da razmišljam kako se taj dan približava; a žestoko se približavao. Stomak mi se zgrčio na tu pomisao. Toliko toga se menjalo i nisam bila sigurna koliko ću još toga moći da izdržim.

„Nisam toliko glup da mislim da nema uslova. Pričamo o američkoj vojsci”, rekao je Kejl oštro. „Ali, prihvatam šta mi se nudi. Bar sam korak bliže. I bilo je brže nego što sam očekivao. Narednik mi je rekao da je neko verovatno potegao veze.”

„Šta sada? Još se ne seliš?”, pitala je Elodi. „Filip će se vratiti...” To je bilo više molba nego izjava.

Ostin je najpre pogledao u nju, a onda u mene. Nisam mogla da mu pročitam izraz lica.

„Atlanta je već neko vreme u planu. Samo je pitanje kada. Mislio sam da će proći meseci pre nego što me puste”, Kejl je zastao. „Nekim momcima treba više od godinu dana da izađu, a ja sam već završio. Nisam imao vremena da procesuiram šta se danas dogodilo.”

Obišao je kauč i stao bliže meni. Od čarapa su mu ostali tragovi na mom starom parketu i želela sam da nikad ne nestanu. Ponekad, kada bih ga pogledala, osetila bih da pripada ovde, da će biti stalni deo mog života. Ostavio je pečat svuda po mojoj kući, od tuša preko svetla na tremu do mog kreveta.

„Drago mi je zbog tebe”, uzviknula je Elodi, „ali ne želim da odeš. Ti si prvi prijatelj koga sam ovde stekla.” Ustala je i zagrlila ga, stežući mu šaku koja je bila mnogo veća od njene. Skrenula sam pogled kad ju je drugom rukom protrljao po leđima.

Stajala sam ispred kauča, listova pritisnutih o njega. Kao nestrpljivo dete, želela sam da bude moj red.

„Ne idem daleko. Atlanta je udaljena samo jednu vožnju. Ne brini”, nastavio je da uverava Elodi.

Pogledala sam ga. Zнала sam da voli Atlantuu, i znala sam da ne mogu da ga nateram da ostane blizu mene u Fort Beningu – bio bi to ogroman okidač za njegovu traumu i PTSD. Ali to što sam ga čula kako iznova ponavlja bacilo me je u paniku. Stalno sam razmišljala o njegovom odlasku, naročito sada kada smo bili u nekoj vrsti veze. Oboje smo se trudili da izbegavamo tu temu, ali nas je sada gledala u lice. Pitala sam se koliko vremena imamo i da li ću se jednog jutra probuditi i shvatiti da je otišao.

Ostinov glas me je trgao iz misli. „Jesi li rekao još nekome?”

„Ne. Došao sam odmah ovamo”, Kejl je odgovorio gledajući u mene. Ne u Ostina i ne u Elodi.

Laknulo mi je što je prvo došao ovamo. Ostin i Elodi su proslavili njegove vesti kao da im je rod – a ja sam stajala kao derište u ćošku, suviše izgubljena u mislima da se uključim, ali glave pune komentara.

„Sve će biti drugačije bez tebe”, Elodi je rekla. „Bez obojice.” Glas joj je zadrhtao i Ostin ju je nežno potapšao po leđima.

Znala sam da će Elodi nedostajati Ostin; bio joj je kao brat od kada se vratio. Ali, ona će se uskoro poroditi, muž će joj se vratiti i život će joj biti ispunjen. Nikad nisam čula nju i Filipa da se svađaju do kampovanja. Čak i ako stvari između njih dvoje nisu okej, bila sam sigurna da će se sve rešiti kada se vrati kući.

Želela sam da sve u Elodinom životu bude potaman, da joj život bude pun sreće i smeha, sunca i mira. Ja ću izgubiti brata blizanca i moju najbolju i manje-više jedinu prijateljicu kada se Filip vrati. Već sam izgubila majku. Ne bi mi smetalo da izgubim oca, a sada je i Kejł odlazio. Toliko promena. Toliko haosa. Od želje da čestitam Kejlu, zagrlim ga i odvučem u sobu, došla sam do toga da želim da se nikada nismo pomirili. A onda, trenutak kasnije, želela sam da me zagrlı i nikad ne pusti. Zavrtelo mi se u glavi od ovih misli.

„Moram da pozovem mamu, nisam joj još javio”, rekao je Kejł. Izvadio je telefon iz džepa uniforme i krenuo ka ulaznim vratima.

Klimnula sam glavom, i dalje nesposobna da izgovorim ijednu reč.

„Vau. Ne mogu da verujem da izlazi”, Ostinov glas poklopio je Kejlov. Spustio je glavu. „Sve ovo počinje da deluje stvarno. Ja odlazim na osnovnu, Martina puštaju...”

„Prekini da pričaš o tome, rastužuješ mene i bebu”, Elodi ga je pogledala, a onda na sat na zidu. „O ne, skoro je osam i moram da odem do Pi-Eksa¹ pre nego što zatvore.”

Rekla sam joj da ću ići sa njom kada je to jutros pomenula. Sada je Kejł bio ovde i imali smo mnogo toga da raspravimo, pa sam zažalila sam zbog ponude.

„Imam kupon za onaj fensi video-monitor koji ističe sutra”, objasnila je Ostinu, koji je delovao zbunjen žurbom da se večeras ide do prodavnice. Pogledala me je, a onda u Kejla. „Da li i dalje želiš da ideš?” Znala me je dovoljno dobro da shvati da mislim samo o Kejlu i da je poslednje što želim odlazak u Pi-Eks.

„Ovaj...”, zaustila sam.

¹ PX, vojni komision, prodavnica koja prodaje robu vojnom osoblju i njihovim porodicama (Prim. prev.)

„Ja ću ići sa tobom”, rekao je Ostin ili da me poštedi ili zato što je želeo da izađe iz kuće. Šta god da je bio razlog, bila sam mu zahvalna.

„Važi”, nasmejala se. „Ideš sa mnom jer ona ima druge stvari na umu”, zadirkivala me je pokazavši glavom ka Kejlu. „Uz to, možeš da mi pomogneš da ponesem stvari. Oh, i želim jagode i onaj krem... kako se ono beše zove, Karina?”

„Kul krem.”

Nasmejala se i krenula ka čiviluku kod vrata. Obukla je duksericu sa kapuljačom preko pidžame i obula prljave bele patike sa platformom. Uvek je izgledala nonšalantno slatko i moderno.

„Imam li nešto na licu”, pitala je pipkajući hidriranu kožu. Odmahnula sam glavom i ona se nasmešila.

Videla sam kroz prozor kako Kejl šeta po dvorištu, a uniforma mu se utapa sa suvom travom. Okrenuo se i videla sam da se smeši – taj osmeh me je ogrejao iznutra. Nisam mogla ni da zamislim koliko mu je majka srećna; ja sam bila na ivici suza.

„Idemo odmah, može? Spreman?” Smešeći se, Elodi se okrenula ka Ostinu.

Klimnuo je glavom. „Vraćamo se.”

„Trebali ti nešto? Još kolutića sa sirom?”, pitala je Elodi gurajući ključeve i telefon u džep dukserice.

Odmahnula sam glavom. „Štedim, sećaš se?” Podsetila sam je baš kada se Kejl popeo na trem i otvorio vrata.

„Gde ste krenuli?”, pitao je mog brata.

„Elodi i ja idemo do Pi-Eksa”, odgovorio mu je.

Elodi je povukla Ostina za rukav, praktično ga odvukavši kroz vrata. „Moramo da krenemo! Radnja se zatvara!”

„Šta misliš, kada će se vratiti?” Kejl je pogledao sat na telefonu. „Trebao bi mu prevoz do mene, ali mogu da mu pošaljem poruku da ga Elodi odbaci u povratku.” Okrenuo se po dnevnoj sobi, fokusirajući se, kao i obično, na svaki detalj u prostoru.

To je bila jedna od stvari koje su me fascinirale kod njega. Umesto knjige, Kejl je bio biblioteka. Količina informacija koje je čuvao u mozgu verovatno bi mogla da promeni svet ako bi ih samo malo više delio. Njegova inteligencija činila ga je magnetski privlačnim, brzog uma i mudrim. Ali umeo je ponekad da bude i iritantan, naporan i nadobudan. Samo ne sada. Sada je bio fascinant i moj, i konačno smo bili sami.

Kejl i ja smo bili sunce i mesec koji se polako okreću jedno oko drugog usred moje dnevne sobe. Nadala sam se da razmišlja o istim stvarima kao i ja.

„I, šta sad?“, pitao je.

Slegnula sam ramenima i pomerila se malo udesno, baš kada je on napravio isti korak ulevo. Plesali smo. Naši umovi, naša tela. Ko će prvi popustiti?

Vrtlog misli se ponovo vratio i zavrteło mi se u glavi. Otišla sam do prozora da vidim da li su Elodi i Ostin otišli.

„Otišli su“, odahnula sam sa olakšanjem.

Čeznula sam da ostanem nasamo sa Kejlom od kada je ušao u kuću. Iako sam ga videla u utorak, nedostajao mi je. Krenuo je ka meni i naslonio ruku na novu fotelju koju sam kupila na buvljaku. Do kraja života neću moći da pogledam u tu fotelju a da ne pomislim na njega. Da sam devojkica koja veruje u sudbinu ili slučajnosti, mislila bih da je taj dan na buvljaku baš to, dan kada smo se Kejl i ja ponovo zbližili. A sada ćemo se opet razići, i to ne zbog prevare ili tajni, jednostavno su život i sjebani univerzum odlučili da tako bude.

„Žao mi je što sam vam svima odjednom rekao. Želeo sam prvo tebi da kažem, nasamo. Zvao sam te, ali se nisi javljala“, rekao je i pružio ruku ka meni.

Bacila sam pogled na kauč i stočić da vidim gde mi je telefon. „Ne znam gde sam ostavila telefon. Sve je okej. Drago mi je što nisam poslednja saznala“, rekla sam tiho.

„Dođi, Karina.“ Kejlov glas me je, kao hipnotisanu, privukao. Zagrlio me je i podigla sam lice ka njemu, a on je stao da ga proučava.

„Zaista sam srećna zbog tebe. Znam koliko je ovo važno”, rekla sam, smešeći se toplo.

„Da li bi pošla sa mnom?”

Trebalo mi je nekoliko sekundi da shvatim šta me pita. „Sa tobom u Atlantu?”, ponovila sam polako, praveći pauzu od pola sekunde između svake reči.

Klimnuo je glavom. „Znam da ovde imaš život, ali bih sebično želeo da pođeš sa mnom. Ne želim da budem razdvojen od tebe.”

„Da li bi ti mogao da ostaneš ovde?” Znala sam odgovor, ali ako je on mogao da bude sebično pun nade u tom trenutku, mogla sam i ja.

Kejl je odmahnuo glavom. „Ne mogu. Ne mogu da budem u ovom gradu, u ovoj bazi. Ne znam da li ću ikada moći da nastavim život, ali ne mogu da živim na ovom groblju. Želim da budem sa tobom... Jebote, nikad nisam želeo ništa više u životu i ne znam kako ću otići, ali moram, Karina. Nadam se da to razumeš.”

Njegove reči, pažljivo izabrane i iskrene, zasekle su me do kosti. Nije me *on* povredio već naša realnost. Nije bilo fer. Nikada ga ne bih naterala da ostane ovde, da pati i podseća se pakla kroz koji je prošao, ali sam znala i da ja ne mogu da odem. Imala sam svoje razloge, od kuće i posla do toga da nisam bila spremna da rizikujem gubitak nezavisnosti zbog mogućnosti ljubavi. Kejl i ja smo se zbližili u našem malom mehuru i onda je on pukao. Kakav bi kaos nastao ako bismo raskinuli opet, a ja sam prodala kuću i preselila se u Atlantu? Svet je bio velik, prevelik da čak i razmišljam o tome.

„Znam da ti mozak radi punom pravom. Ali ne moraš da brineš o ovome sada, naročito ne danas”, Kejl me je dodirnuo po obrazu.

Uzdahnula sam sa olakšanjem kada sam osetila žuljeve na njegovim, iako ništa nije bilo rešeno.

Znala sam da se danas ništa neće promeniti, ali nije bilo lako zaboraviti da će nam sve biti oduzeto. Iskreno sam bila srećna zbog Kejla što će napustiti ovo mesto koje je za njega bilo zatvor, bez obzira kako će to uticati na mene. Uvek bih izabrala njegov mir i slobodu

pre mojih potreba, čak i ako bi mi to slomilo srce. Isticao nam je rok trajanja baš u trenutku kada je sve bilo savršeno – previše savršeno. Ta uteha i zalečenje – koje mi je on omogućio – nestaće. Veza na daljinu je bila jedini mogući plan, ali ne i rešenje jer su se te stvari retko kad dobro završavale. Glava je počela da me boli, a brzi voz briga jurio mi je kroz mozak.

Kejllove ruke su se malo tresle kada ih je podigao do mojih ušiju. Poklopio ih je i poljubio me u čelo. Ramena su mi se opustila.

„Ššššš”, prošaputao mi je u čelo i opet poljubio.

Bila je to magija. Kao slušalice koje su ukidale buku. Mozak mi je od jurnjave kroz bučnu bujicu najgorih scenarija potpuno utihnuo. Zatvorila sam oči, stežući grubu tkaninu uniforme na njegovim rukama. Držala sam se za njega, a on mi je poklopio uši dok je spuštao glavu da me pogleda u oči. Povukla sam ga za uniformu i snažno poljubila. Usta su mu bila topla, sa ukusom kafe i daškom tuge. Otvorila sam usne, očajnički. Uhvatio me je za bokove i stegao, prikovavši nam tela uz fotelju.

Povukao je tanki materijal šortsa nagore i masirao meso između bokova i butina. Zastenjala sam kada je otključao deo mene koji je bio željan dodira, napaljen i njegov. Podigao mi je nogu na rukohvat, raširio me i prešao prstima preko mene. Gaćice su mi bile natopljene čim me je dodirnuo. Grozničavom sam mu otvorila gornji deo uniforme, svukla niz ruke i bacila na pod. Bio je u majici, ali se ispod nje videlo njegovo mišićavo telo. Svukla sam mu majicu preko glave što sam brže mogla. Njegov dodir me je ponovo našao, ovoga puta je uvukao prst unutra, polako ga pomerajući, a onda još jedan. Držala sam se za njegova leđa, a nokti su mi se zabili u njegovu prelepu kožu. Bila sam mahnita, adrenalin je jurio kroz mene, ali se Kejl kretao polako, nežno mi ljubeći i ližući vrat. Uzdahnuo mi je ime u uvo i sva sam se naježila. Prsti su mu se kretali polako, dražeći me, zbog čega sam ga još više želela. Nežno me je gurnuo ka fotelji i naterao da sednem, vešto me dodirujući između nogu, dok mi je drugom rukom skinuo šorts i gaćice. Osećala

sam orgazam kako se približava kada je pognuo glavu, uhvatio me sa obe ruke za dupe i pritisnuo topli jezik uz mene. Pokušala sam da ga uhvatim za ramena, ali su mi um i telo bili van kontrole. Noktima sam zagrebala po ivici fotelje, uzvikujući njegovo ime dok sam svršavala, a njegov jezik nije prestajao da kruži. Mislila sam da ću se onesvestiti od zadovoljstva dok su mi se leđa podizala, noge grčile, a talasi me zapljuskivali kada je počeo da sisa već pulsirajući klitoris. Bio je smiren kada je podigao glavu, i dalje kružeći prstima u meni, usana sjajnih pod svetlom. Bio je prelep.

„Srećan rođendan Karina”, rekao je dok mi je ljubio unutrašnju stranu butine, a ja se vraćala u realnost koja je bila blistavija nego kada je došao.

„Volim te”, rekla sam mu bez daha. Pogledao me je u oči i videla sam da je iznenađen. Za dvoje ljudi koji su imali tako intenzivna osećanja jedno prema drugom, nismo izgovarali te reči onoliko često koliko smo ih osećali. Znala sam šta oseća i on je znao šta ja osećam, i to je jedino bilo bitno.

Kejl se podigao na kolena, a ja sam ga zagrlila butinama oko struka i privukla bliže. Poljubio mi je obraze, a potom i usne. Osetila sam svoj ukus na njemu kada mi je rekao: „Volim te, najviše na svetu.”

Njegove reči su bile jednostavne, ali su me oči zapekle kada me je ponovo poljubio. Bol u srcu je uminuo... zasada.